

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af det af Fremskridtspartiet den 31. januar 1992 fremsatte lovforslag (L 218), jf. Folketingstidende 1991-92, forhandlingerne sp. 6016, sp. 7588, sp. 10085 og sp. 10354, tillæg A sp. 5053 og tillæg B sp. 1369.

Forslagsstillerne mener, at lovforslaget er blevet aktuelt efter at industriministeren i en artikel i dagbladet Børsen den 23. oktober 1992 fremkom med udtalelser om, at loven om offentlige repræsentanter i bankernes bestyrelser i sin nuværende form er værdiløs. Industriministeren var i Børsen den 23. oktober 1992 citeret for følgende: »Der er næppe tvivl om, at mange offentlige bestyrelsesmedlemmer gør et glimrende stykke arbejde. Men derfor er loven alligevel værdiløs og kunne for så vidt lige så godt ophæves.«

Industriministeren udtalte i samme artikel, at mange af de lokale indstillinger er meget politisk prægede, og at indstillingerne sker som led i lokalpolitiske studehandler og som led i konstitueringen af en bestemt borgmester.

Forslagsstillerne er enige i industriministerens vurdering om, at loven er værdiløs, og at indstillingerne af de offentlige repræsentanter er meget politisk prægede.

Lovforslaget har til formål at fjerne disse værdiløse aspekter fra loven.

Som begrundelse for forslaget fremhæves navnlig:

I erhvervslivet eksisterer der en klar viden om, at staten og offentligt udpegede repræsentanter ikke er i stand til at tilføre kommercielt drevne virksomheder kvaliteter, der ikke kan tilvejebringes på anden, mere effektiv, mere hensigtsmæssig og mere demokratisk måde.

Det er en fejlopfattelse, at ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer fungerer som repræsentanter for forbrugerne. I de år, der har eksisteret adgang til offentligt udpegede bestyrelsesmedlemmer, er denne ret benyttet til at udpege et trecifret antal personer.

Indstillingerne til de offentlige repræsentanter er, som industriministeren udtalte til dagbladet Børsen den 23. oktober 1992, politisk bestemt. I artiklen i Børsen den 23. oktober 1992 fremhæves det, at flere bankdirektører oplyser, at »at man aldrig har hørt så meget som et bjæf fra offentlighedens repræsentant«.

Der foreligger ingen eksempler på tilfælde, hvor det er forekommet, at offentlige bestyrelsesrepræsentanter har grebet advarende ind, når den pågældende institution var på kollisionskurs.

Ved flere sammenbrud i den finansielle sektor og i en række andre insolvenssituationer har der ikke været grund til at antage, at de offentligt udpegede bestyrelsesmedlemmer kunne tilføre virksomhederne en viden, der kunne have medvirket til at rette op på krisen. Der synes heller ikke at være dokumentation for, at offentlige repræsentanter i tide har kunnet advare myndighederne om den ødelæggende udvikling i virksomheden. Det samme forhold gælder for realkreditinstitutterne, hvor de offentlige bestyrelsesmedlemmer i passiv tavshed har deltaget i bestyrelsesarbejdet. Dette gælder også i de krisesituationer, hvor der kunne have været grund for bestyrelserne til at gribe ind over for overbelåningsager og lignende.

Loven om offentligt udpegede bestyrelsesrepræsentanter påfører befolkningen en urimelig og nytteløs udgift og skaber falsk tryghed i befolkningen, hver gang der udpeges et bestyrelsesmedlem til et pengeinstitut eller realkreditvirksomhed.